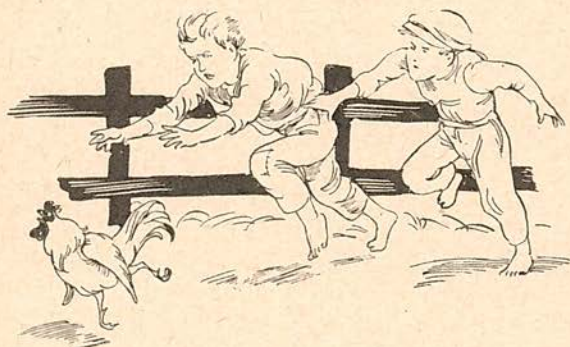

Най-напредъ момчетата затвориха вратника и погнаха пѣтлетата. Тѣ хукнаха съ разтреперани криле, уплашени и разтревожени отъ тия немирници, крещѣха и дирѣха кжде да се скриятъ. Следъ като ги гониха дълго, най-последъ успѣха да хванатъ едно бѣло пѣтленце съ голѣмъ червенъ

гребенъ и извита опашка. То затрепера въ ржцетѣ имъ и плахо гледаше съ очичкитѣ си, сякашъ се молѣше да го пуснатъ. Но децата бѣха решили да го заколятъ.

Ванко бѣше съ по-милостиво сърдце. Той искаше да не се измжчва пѣтлето.

— Слушай, Ранко, — каза той. — Да вземемъ брадвата и да заколимъ пѣтлето на дръвника. Ще свършимъ веднага. Така горкото животинче нѣма да се измжчи.

— Чакай да донеса брадвата, — съгласи се Ранко.

Двамата клекнаха предъ дръвника. Ранко натисна пѣтлето съ едната ржка, а съ другата го хвана за човката като опъна шията му. Ванко трѣбваше да го клѣцне съ брадвата. Но нали до сега той не бѣше убивалъ животно, стана му мжчно. Сърдцето каточели го заболѣ. Мина му презъ ума, че не е добре да убиятъ бедната птица. Но ако кажеше това на Ранко, той ще разкаже на другитѣ деца и всички щѣха да му се смѣятъ. Не, трѣбваше да заколятъ пѣтлето!...

— Какво чакашъ още? — учуди се Ранко, като видѣ другаря си да стои замисленъ съ брадва въ ржка. — Сѣчи право шията. Изведнажъ ще се свърши всичко. Хайде, азъ държа!

Ванко въздѣхна. Вдигна брадвата и замижа. Той не искаше да види, какъ бедното пѣтле ще пърпа безъ глава и алена кръвъ ще шурти изъ шията му. Ще спусне брадвата, пъкъ каквото ще да става. И той замахна съ острието. Чу се тжпъ звукъ и единъ страшенъ писъкъ прободe сърдцето му, сякашъ го удари съ тежъкъ камъкъ по главата:

— Оле-ле-е-е-е, майко-ooo!... Убиха ме!